

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

NR. 15

87. ÅRGANG

23. AUGUST

1975

**DEN SOMMEREN
EN KATOLSK AVIS
FIKK HETESLAG!**

(SIDE 218)

**PREKEN OM
EN „GRØSSER”**

(SIDE 228)

En katolsk mening om saken

Den sommeren „Catholic Herald” ble før-konsiliær

Av AGE RØNNING

Også katolikker fikk heteslag i sommer, vi er ikke annerledes slik.

Det hendte øyensynlig blant annet redaksjonen i London-avisen «Catholic Herald», et blad vi de siste ni-ti år ofte har sakset nyheter og kommentarer fra.

La meg forklare. Har De hørt om seminaret i Econe i Sveits?

Siden 1971 har dette presteseminar vært ledet av den tidligere erkebiskop av Dakar, Marcel Lefebvre. Denne tidligere misjonsbiskop skapte i Econe et miljø som heter *Pius Xs seminar*, en skole hvor man ikke var begeistret for «modernisme» og «reformer», men som høstet mye ros og hadde en god tilgang på prestekandidater. I fem år nå har erkebiskopen og hans skole arbeidet med en foreløpig godkjennelse av Vatikanet.

For noen måneder siden fikk man varsel om at denne støtten opphørte, og en appell fra Lefebvre etterpå har ikke ført til noe.

Den egentlige grunnen til dette er, såvidt jeg forstår, følgende:

Erkebiskopen sendte den 21. november ifjor ut en erklæring hvor det het:

«Vi nekter og har alltid nektet å følge Rom i den ny-modernistiske og ny-protestantiske retning, den som ble klart uttalt i Det annet Vatikan-konsil og i reformen som utgikk fra dette konsil...»

«Denne reform, som stammer fra liberalismen, er helt forgiftet. Den kommer av kjetteri og fører til kjet-

teri selv om ikke alle de ting som gjøres er kjetterske. Det er derfor umulig for en bevisst og trofast katolikk å godta eller å bøye seg for denne reform på noen måte.»

Det første varsel man fikk om hvordan Kirken reagerte på denne salven kom fra biskop Pierre Mamie i Genève, Lausanne og Fribourg. Han trakk tilbake den kanoniske status seminaret forsøksvis har hatt og sa dessuten blant annet:

«Seminarets gjentatte bekreftelser av sin tilknytning til den tidligere liturgiske tradisjon og det latinske sprog, og dets ønske om å forsvare tros-verdier og en disiplin som avgjørende viktig for Kirken mot visse tanker og handlemåter, dekker i virkeligheten over en bevisst og tydelig avvisning av Det annet Vatikankonsils bestemmelser og pave Paul VI's autoritet.»

Også andre har uttalt seg. Formannen i den tyske bispekonferansen, kardinal Döpfner advarte i en preken i München i juli mot Lefebvres holdning og sa at Econe-lederen forvirret mange troende ved å gi konsilet skyld for dagens vanskeligheter og uro.

Det er på dette tidspunkt vi vender tilbake til «Catholic Herald». I årene etter konsilet har denne avis sammen med andre ypperlige publikasjoner i katolsk presse forklart og forsvart det oppbruddet som skjedde i hele verdenskirken etter kirkemøtet og som tross uro og forvirring har vært preget av optimisme og ny vitalitet. Derfor får det blant annet undertegnede til å lete etter forklaringen i sommervarme og heteslag når denne redaksjon nå med ett, under en ny

redaktør, delvis tar erkebiskop Lefebvres parti og redaksjonelt (den 20. juni) taler om at han bare har gjort det som «våre marxistiske prester gjør daglig»: det å sette spørsmålstejn ved tro og moral og kirkelære. Og den 1. august har avisen derpå en førstesides-sak om at seminaret i Econe vil åpne igjen til høsten, til tross for Vatikanets endelige avgjørelse.

Avisen som i et ti-år, antagelig under visse vanskeligheter og en viss motstand, alltid var en våken og modig forsvarer av både ytringsfrihet og den enkeltes personlige ansvar, er med et rykk tilbake der mange av oss startet. Dg nå ved å mistolke begrepene *ytringsfrihet* og personlig *ansvar*.

Det kunne fremdeles vært snakk om heteslag hvis det ikke samtidig, om og om igjen, hadde dukket opp redaksjonelle meninger i «Catholic Herald» som fortalte om en annen — og kanskje farligere — utvikling:

Den 11. juli trykket avisen en lederartikkel under tittelen CASAROLI STEW hvor man faktisk gikk til et energisk angrep på Vatikanets politikk i Øst-Europa. Etter først å ha gjort seg lystig over et referat i L'Osservatore Romano som fortalte om hvordan erkebiskop Casaroli, Vatikanets fremste mann i forhandlingene med de øst-europeiske stater, hadde blitt mottatt av den øst-tyske utenriksminister i en middag, skrev bladet:

«Catholic Herald tar opp denne saken igjen av to grunner. For det første fordi Economist (den 5. juli) i

CATHOLIC HERALD

63 Charterhouse Street
London EC1M 6LA

Telephone:
01-253 7973

What is left on the Right?

NOBODY can predict what will happen to the seminary at Econne, but it seems at least likely that Archbishop Lefebvre will lose his appeal in Rome and the seminary will be forced to close. And perhaps Rome will be right.

All the same, if Econne is closed it will not be because Archbishop Lefebvre has questioned faith or morals or tradition or doctrine (something that our "Marxist" priests do daily and with im-

en artikkel om Kirkens *Ostpolitik* peker på at Osservatore i mai for-dømte bevegelsen *Kristne for sosialismen*, en bevegelse som tror på en marxist-revolusjon etter en voldsom klassekamp (akkurat som Herr Oskar Fischer, den øst-tyske utenriksminister, Casarolis vert). The Economist fortsetter: «Bevegelsen som har vokst raskt siden den ble stiftet i Chile i 1971, har støtte ikke bare blant de yngste prestene og i legfolket, men også blant biskopene. Dens økende styrke har forferdet mange konservative katolikker og mange katolikker som velger en mellomvei mellom partene. De hevder at det trenges energiske tiltak for å bekjempe bevegelsen. Men hvordan kan man kjempe mot katolske revolusjonære når Kirken så effektivt har avvæpnet seg selv overfor kommunismen i de siste årene?»

«Den andre grunnen for å røre rundt i Casarolis brygg er Alexander Solsjenitsyn som har en langt dypere

forståelse av kommunismen enn Vatikanets diplomater. Gjentatte ganger har han advart mot en forsoningspolitikk basert på smil og muntlige innrømmelser. I en tale til amerikanske fagforeningsledere siste måned ba han om at alt som er mulig må bli gjort for å bekjempe kommunismen. «Bland dere opp (i forholdene i Øst), så mye dere vil,» sa han. La gå at han ikke mente Kirkens *Ostpolitik*, men det er tydelig at han ville ha betraktet Casarolis reise i øst med bekymring, og kanskje med kynisme.»

Skriver «Catholic Herald».

Er det heteslag?

Vel, det er tydeligvis også en hel del andre ting med i bildet. Etter det jeg kan begripe velger bladet om og om igjen en linje som innebærer en protestholdning mot konsilet og den nåværende paves retningslinjer.

Slik sett er det en tydelig forbindelse mellom den gamle erkebiskop i Econe i Sveits og redaktøren i Charterhouse Street i London.

Et punkt til som viser nevnte likhet:

Den 13. juni hadde avisen en lederartikkel om liturgien hvor det tydelig ble sagt fra at katolikkene nå må rope *stopp* til de liturgiske reformer. Og, sier avisen: Mange finner mer skjønnhet og verdighet i den gamle tridentinske messe.

Erkebiskop Lefebvre kunne ikke ha sagt det klarere selv.

Katolsk presse om Konsilet

«Den katolske presse utgjør en del av de respektive lands samlede presse. Dens formål er å bidra til den samlede informasjonsformidlende og opinionsdannende presse i Norden og: virke som presseorgan for den katolske befolkning.

De katolske pressefolks oppgave er ansvarsbevisst å vareta den pedagogiske formling av Det annet Vatikan-konsils reformprogram. De vet seg forpliktet av konsilets målsetninger når det gjelder såvel forholdet til den ikke-katolske verden som respekten for friheten og bredden i den indre-kirkelige katolske opinion.

Den katolske presse tilslutter seg prinsipielt den sedvanlige nordiske presseetikk hvorunder forpliktelsen til en fullstendig, åpen og likevektig informasjon må forutsettes.»

Fra utkastet til status for den katolske presse i Norden, vedtatt i København høsten 1966.

Jubileum i Stavanger

Sognepresten ved St. Svithuns kirke i Stavanger, A. Wysiecki fylte 70 år den 20. i denne måneden. En forsinket, men oppriktig gratulasjon også fra denne redaksjon.

Intervju med Anna Louise Beer

Side 224

REDAKSJONELT:

VÅR

A sker og Bærum katolske menighet teller nesten 1000 katolikker og er en levende, aktiv post i bispedømmet. Bladet ST. OLAV, bispedømmets eget blad og den eneste forbindelse man faktisk har med det som skjer i verdenskirken og i andre menigheter i Norge, savner imidlertid der som mange andre steder hvor det bor og lever katolikker i dette land bred støtte og oppslutning.

Hvorfor?

Det er ikke fordi man ønsker å isolere seg. Men kanskje det har noe å gjøre med det at vi først nå blir klar over at hver enkelt av oss må stå frem når det trengs med en klar katolsk mening om dagens stridspunkter. Og denne mening må bygges opp, langsomt og etter hvert, på en skikkelig katolsk informasjon, altså på kontakt med trossfeller.

For femti år siden var det ofte tilstrekkelig at man hørte en god preken eller leste noen ord fra den lokale biskop, for å kunne danne seg en slik mening. Dette må i dag forsterkes også av annen informasjon og flere kontaktpunkter. Verden er blitt vanskeligere og krever mer av oss, våre medmennesker søker svar i oss.

Vil De høre en katolsk mening,
følge med i det som skjer i
Kirken verden rundt og ha
kontakt med andre menigheter
i Bispedømmet —

Så les St. Olav
hver 14. dag

Hyrdebrev i Portugal

Side 222

En
klovn

La oss være ærlige. Dette hender: en katolikk baktaler en annen. En prest snakker nedsettende om en annen prest. En ordenssøster rister ukristelig på sitt ærverdige hode av noe ukjent.

Vi er ikke stort anderledes hver for oss.

Nå har jeg levd som klovn i dette miljøet i en hel del år og kanskje hørt nok til å bli en stor pessimist. Men jeg er ikke særlig dystre ennå, tvert imot. Og hvorfor?

Vel, jeg husker ofte på noe en katolsk forfatter i et annet land engang skrev om sin konversjon. Han hadde reist til sine drømmers katolske Paris og talt med mange legfolk og prester og søstre. Og nesten alle hadde fortalt ham om andres dumheter og intrigert litt mot hverandre.

Og denne forfatteren skriver at det var da han endelig bestemte seg for å konvertere. Kirken ville aldri ha overlevd slikt i to tusen år hvis den ikke virkelig var det den sier den er, Kristi Kirke.

Sett på den måten blir alt annet små risp i overflaten, bare noe å smile litt bedrovet av.

Vi er dessverre ikke bedre.

Hvorfor disse ord akkurat nå?

Kanskje jeg hørte en historie i dagorges om en trosfelles tåpelighet, noe slikt. Jeg vet ikke.

Men hvis jeg har hørt en slik historie, har nok det samme skjedd som så ofte før:

Jeg har trukket på skuldrene, og glemte den igjen. Litt skamfull fordi jeg lyttet med en viss fryd.

Og jeg har elsket Kirken litt mer.

STEMME

På menighetsrådets udmerkede initiativ og med dets hjelp sendes dette nummer av bladet rundt til noen hundre hjem i Asker og Bærum menighet som vi ikke har hatt kontakt med tidligere. Det er også denne og tidligere redaksjoners feil at kontakten ikke har vært bedre. Kanskje vi nå kan gjøre det godt igjen. Vi håper at man vil møte oss som trosfeller, bære over med våre feil og mangler og ikke lete etter skumle politiske motiver i det vi skriver. Vår erfaring er at enkelte gjør det, og det er veldig vanskelig å forsvare seg mot slikt. Bortsett fra å gjenta om og om igjen at vi ikke hører hjemme på noen av de politiske ytterfløyer. Vi arbeider heller ikke for et politisk engasjert blad, men for et katolsk tidskrift for religion og kultur.

Lov oss så en ting:

Se gjennom bladet før dere sier at vi har lange, uleselige artikler. Eller at vi skriver noe som ikke angår dere. Eller at vi liker fremmedord og innviklede setninger. Det stemmer jo heller ikke. Og en ting til:

ST. OLAV redigeres av en liten, men helt selvstendig redaksjon — en redaksjon hvis eneste rettesnor er Det

annet Vatikankonsils tanker. Vår stemme blir hørt som en katolsk stemme og som en katolsk mening i dagens verden. Det er ikke en offisiell røst som taler i våre spalter, og vi vet og stoler på at leserne enkelte ganger er uenig i det vi skriver. Og sier fra om det.

For på et slikt grunnlag kan vi langsomt bygge ut den livsviktige kontakten vi må ha med hverandre og med de vi ikke kjenner.

A. R.

ST. OLAV'S
REDAKSJON

TLF. 20 72 26 - 28 95 18

NY FORSTANDERINNE I
PORSGRUNN

St. Josephssøstrene har utnevnt Søster Margrethe Agnes Schneider, tidligere forstanderinne i Kristiansand, til forstanderinne for kommuniteten i Porsgrunn fra 15. august i år.

NY SØSTERKOMMUNITET

ST. JOSEPHSSØSTRENE har kjøpt et hus i Venåsveien (nr. 33) på Hellerud (Oslo 6).

Fire søstre utgjør p. t. den nye kommunitet som har flyttet inn i løpet av sommerferien.

En katolsk mening om saken

«Vi vil ikke være tause»

Ved omveltningen i Portugal 25. april 1974 hilste den katolske kirke i landet det nye styre velkommen, men mange spurte seg om den ikke var for belastet av fortiden og det nære forhold til Salazars regime til å kunne bidra til å bygge et nytt, demokratisk samfunn i Portugal.

I juni i år var de portugisiske biskoper samlet i valfartsbyen Fatima, og etter møtet sendte de ut et hyrdebrev, datert 14. juni, om den politiske situasjon i landet, et hyrdebrev som ikke ble vel mottatt av de militære makthavere.

Biskopene gir uttrykk for sin bekymring for den retning revolusjonen synes å ta og kommer med en inngående analyse av situasjonen. De minner om menneskerettighetene, fordømmer overgrep og oppfordrer alle, både de styrende og andre, til å vise besindighet og måtehold og arbeide for å skape det demokratiske samfunn som portugiserne ved siste valg viste at de ønsker.

ST. OLAV gjengir i det følgende utdrag av hyrdebrevet.

«Samlet her i Fatima til bønn og arbeid kan vi ikke la være å foreta en samvittighetsransakelse for å finne ut hvordan vi kan oppfylle våre plikter som Kirkens hyrder.» Slik begynner de portugisiske biskoper sitt hyrdebrev der de først påpeker hvor vanskelig det kan være å gjøre sin plikt både som biskop og som statsborger. Vanskelig kan det være å vite hva som til enhver tid er biskopenes spesielle ansvar, og hva som er deres konkrete forpliktelser overfor staten. Enda vanskeligere blir det ved at deres holdning får følger også for andre. Men «i dette øyeblikk er det ikke så meget vår plikt å tale om fortiden som å spørre om vi forstår den usedvanlige epoke vi nå opplever. Vi må spørre om vi vil ta vårt ansvar og oppfylle de forpliktelser vi har mot vårt land. Vi er klar over at embetsmenns synder fremfor alt er unnlattelses-synder. De bebreidelser man tidligere har rettet mot oss, forplikter oss til å spørre om vi ikke i morgen vil kunne bli lastet for vår taushet i dag.»

Håp og uro

Biskopene minner om Kirkens positive holdning til revolusjonen 25. april 1974 og siterer den erklæring de da

kom med: «Som hele folket føler vi øyeblikkets angst og håp, og sammen med det vil vi, innenfor rammen av vår stilling, arbeide for å bygge opp et samfunn grunnlagt på sannhet, rettferd, frihet, kjærlighet og fred.» Denne og lignende uttalelser har fremdeles sin gyldighet, understreker biskopene som fortsetter: «Vi må samtidig fremheve hvor naturlig det var for svært mange katolikker å slutte seg til den revolusjonære bevegelse og ta del i dens arbeid, ofte i ledende stillinger.» Dette var fullt ut forståelig og skjedde ikke ut fra egennyttige motiver. «For de verdier revolusjonen i førstningen forkynte, stemte i det store og hele overens med evangeliet og med Kirkens sosiallære.»

«I de følgende måneder har Kirken med uforminset interesse fulgt med i utviklingen av den revolusjonære prosess,» heter det videre. «Denne utvikling er blitt avbrutt flere ganger, for så igjen uventet å fortsette i den retning som tidligere var blitt fastsatt. Dette gjør det ofte vanskelig å tolke hendelser og uttalelser, men likevel ser Kirken fremdeles flere positive programposter i denne prosess. Med spesiell interesse legger Kirken merke til den betydning man tillegger borgernes deltagelse i det offentlige liv, forsvaret av arbeidernes rettigheter, gradvis forbedring av de mest skrikende sosiale misforhold...»

Dette er i seg selv prisverdig, fremholder Portugals biskoper, men «i den praktiske gjennomføring av dette programmet og også i de viktige endringer som er blitt foretatt uten folkets samtykke, ser Kirken grunn til voksende bekymring. Allerede nå kan man fastslå at det er mer tale om utrenskning og overvåkning enn om frihet. Og nettopp den ringe pris man setter på friheten, forakten for enkeltmennesket og dets lovlige bestemmelsesrett, en

ST. OLAVS REDAKSJON

TELEFON 20.72.26

eller 28 95 18

rett man bare kan ta hensyn til i et klima av vid og sunn pluralisme, gir oss grunn til å komme med alvorlige innvendinger mot utviklingen i den siste tid. Vi frykter at man er på vei mot et uønsket totalitært styre. Dermed kunne alt det positive i revolusjonsprogrammet bli satt på spill», sier biskopene som understreker at deres uttalelser ikke er ment som ørkesløs polemikk eller ødeleggende kritikk, men de kan ikke tie til det de mener er galt.

«Når man ser nærmere på dagens politiske og sosiale situasjon, oppdager man en urovekkende nedskrivning av de grunnleggende verdier vi anser som nødvendige forutsetninger for menneskets verdighet og for oppbygningen av et samfunn som vil tjene mennesket.» Biskopene taler om kaotiske tilstander i Portugal som gir plass til enkelte grupper som prøver å gripe makten — i strid med de lovlige myndigheter». Dette skaper klima av usikkerhet og angst for fremtiden.

«Det portugisiske folk streber etter og ønsker stadig mer en rettsorden og et styre som tillater det å leve i frihet,» heter det videre i hyrdebrevet. Det viste seg tydelig ved valget 25. april i år. «Da viste det portugisiske folk sin statsborgerlige ansvarsbevissthet, den som nå får sitt uttrykk i arbeidet med en ny forfatning som skal sikre folkets rett, verdighet, egenart og frihet. I Kirkens navn tar vi fullt og helt del i folkets forhåpninger og bekymringer. Det uroet oss dypt da vi hørte om nye retningsgivende forordninger utstedt av en instans som i første rekke har med kulturspørsmål å gjøre. Disse for-

ordninger som allerede er blitt offentliggjort i pressen, uttrykker ikke bare en feilaktig, begrenset oppfatning av hvem «folket» er, de stiller også opp Øst-Europas totalitære kommuniststater som forbilder for vårt samfunn.»

Biskopene kommer videre inn på de mange vilkårlige arrestasjoner, og de sier: «Vi er klar over det problem utrenskningsaksjonene har skapt. Vi vet at de til dels har vært berettiget, men vi vet også at mange dessverre var vilkårlige og skjedde ut fra forkastelige motiver, av rent partipolitiske grunner eller ut fra personlig hevnløst.»

Frihet i undervisning og informasjon

«Når det gjelder skolene, må vi nevne at deres pensum blir stadig mer preget av materialistiske og ateistiske ideologier, som ikke på noen måte kan hjelpe vår ungdom til å realisere seg selv fullt ut,» sier biskopene, og de hevder at myndighetene legger slike hindringer i veien for friskolene at «friheten i undervisningen er i fare».

De minner om at frihet i undervisningen er en grunnleggende rett som angår både foreldre, lærere og elever. «Denne rettighet henger dessuten sammen med retten til meningsfrihet, foreningsfrihet, religionsfrihet og med retten til oppdragelse og skolegang.» Denne rett til frihet i undervisningen er bekreftet i Menneskerettighetserklæringen, og Kirken vil aldri gi avkall på den, for henger sammen med det misjonsoppdrag Kristus har gitt sin Kirke. «Når Kirken gjør krav på denne rett,» heter det videre, «gjør den det utelukkende i bevisstheten om at den skal tjene folket, og for å bidra til å gi det utdanning.»

Portugals biskoper vil heller ikke forbigå i taushet ensidigheten i nyhetstjenesten i fjernsyn, radio og en stor del av dagspressen. «Denne ensidighet er uforenlig med den pluralisme man alltid har forkynt,» sier biskopene, og de fremholder at tendensen mot monopolisering og ensretting blir stadig tydeligere. «Virkelig uavhengige, betydelige informasjonsorganer er allerede blitt sjeldne, og de få som ennå finnes, blir etter hvert overtatt av staten, under ett eller annet lett gjennomskuelig påskudd. Vi må ikke glemme det som skjedde med Radio Renascença.»

Til slutt uttrykker biskopene sin tillit til det portugisiske folk som «siden revolusjonens begynnelse har vist sine store egenskaper: sann borgerånd, evne til å arbeide sammen og skape nytt, storsinn, kultur og klokskap. Disse egenskaper er tilstrekkelig garanti for at det ennå er mulig — dersom man i tide retter på de feil og skjelheter vi har nevnt — å bygge et nytt samfunn i frihet og fred, et samfunn som tjener folkets virkelige interesser. Derfor oppgir vi ikke håpet om en lykkeligere fremtid for vårt land,» sier biskopene som oppfordrer de kristne til å gå aktivt med i arbeidet for å skape dette nye, demokratiske samfunn.

(K. G. J.)

ANNA LOUISE BEER

Aнна Louise Beer har gode forutsetninger for å snakke om kvinneproblemer og kvinnesak. Hennes interesse for kvinnesak går helt tilbake til ungpikedagene da hun oppdaget at jenter ofte fikk mindre morsomme og ansvarsfulle jobber enn gutter — bare fordi de var jenter. Det opprørte hennes rettferdighetssans, forteller hun, og hun engasjerte seg i arbeidet for å få slutt på denne uretten, som nå med et nytt ord kalles *sexisme* (diskriminering på grunn av kjønn).

Engasjementet og iveren er ikke blitt svekket med årene, og i dag sitter Anna Louise Beer som formann i Norges største kvinneorganisasjon, Norske Kvinners Nasjonalaråd, som gjennom mange landsomfattende kvinneorganisasjoner har ca. 500 000 kvinner som medlemmer.

Også arbeidet som dommer i Oslo Byrett bringer Anna Louise Beer i kontakt med kvinners mangehånde problemer.

I forrige måned var hun en av Norges representanter ved FN's internasjonale kvinnekonferanse i Mexico City.

— Når man leser om denne internasjonale kvinnekonferansen, slår det en at kvinnene i utviklingslandene fikk langt større oppmerksomhet enn kvinnene i industrilandene. Hvorfor?

— Kvinnene i U-land har dobbelte problemer kan man si, i forhold til kvinnene i I-land, svarer Anna Louise Beer. Jeg liker stort sett ikke ordet *undertrykkelse*, men om dem kan man godt si at de er dobbelt under-

trykt, både av fattigdom og av det at de står lavest på rangstigen. Hittil iallfall har de hatt langt dårligere muligheter enn menn til skolegang, utdannelse, yrker osv. Man må være klar over at disse kvinnene ikke bare har vært husmødre, som oftest er det simpelthen de som har drevet familiens jordbruk.

Men når jordbruket i U-landene nå blir teknifisert og utviklet, så er det straks mennene man har tatt til å være med på denne utviklingen. Det ser for oss ut til at hvis man ikke setter søkelyset spesielt på U-landskvinnenes situasjon, så risikerer de nå å bli langt vanskeligere stilt enn de har vært tidligere.

— Likevel er det vel en del igjen å gjøre for kvinnene også i I-land?

— Ja, det er jo helt på det rene, det, sier Anna Louise Beer leende.

Men jeg tror det er en del forskjell på kvinners problemer i I- og U-land. I U-landene er det jo ennå de store barneflokkene, og der vil kvinnene i generasjoner fremover ha mer enn nok med å oppdra sine barn og ta seg av oppgavene i familien, blant annet landbruket. Det arbeid som hører naturlig til familien, er ikke bare å stelle unger, og det har ikke vært det, ikke i noe samfunn egentlig. Mulighetene for både å beholde dette arbeidet og ha noenlunde sikre sosiale kår, det er vesentlig for kvinnene i U-land.

Men for kvinnene i I-land er det, tror jeg personlig, egentlig helt andre problemer, takket være disse små barnekullene. Da kommer jeg inn på mye annet som ikke har noe med konferansen i Mexico å gjøre, men som jeg er veldig opptatt av selv, sier Anna Louise Beer og bøyer seg

Anna Louise Beer — Lise blant venner.

ivrig frem. — Grunnen til at det er blitt så vanskelig å være kvinne i I-landene er jo nettopp de små barnekullene, og det at man har fått veldig lite å gjøre i hjemmene på grunn av alle tekniske hjelpemidler. Og så må kvinnene få seg noe mer å gjøre, og da må de få samme muligheter som mennene ute i arbeidslivet. På den annen side har man mast svært med disse daginstitusjonene. Jeg mener det hadde vært bedre om man hadde sett det slik at så lenge man har små barn, så er det å være mor og husmor virkelig et heldagsyrke. Men så har vi alle disse husmødrene som er rasende fordi man angriper husmorens stilling. De har mye rett når det gjelder småbarnsmoren, men de har ikke så rett når det er gått en stund. For det som skiller dagens husmor fra tidligere tiders husmødre, er at de hadde små barn i mange flere år, så det var et livsvarig yrke og et tilfredsstillende yrke for et flertall av kvinnene den gang. Men i dag da man får barn veldig tidlig og snart er ferdig med å ha småbarn, da får kvinnene problemer. Da er det ikke lenger tilfredsstillende hverken for familien eller for henne selv, dersom hun fortsetter å være «bare husmor» som det heter. Derfor er det kanskje særlig viktig å hjelpe kvinner som ikke har små barn lenger, bygge ut arbeidsplasser til dem, skaffe muligheter for deltidsarbeid, finne en løsning på problemet med tap av ansienitet . . . Ved å legge arbeidslivet annerledes an ville man også styrke familien, tror jeg. Det er en like vesentlig oppgave som å lage daginstitusjoner.

For å hjelpe kvinnen i U-land, må man satse veldig på familien. Kanskje burde man satse like mye på familien i I-land, men det kommer vel i neste omgang — og på en annen måte enn hittil.

— Konferansen i Mexico City ble jo til en viss grad politisert. Man kom blant annet med et kraftig utfall mot Israel. Hvordan reagerte de nordiske land på dette?

Anna Louise Beer tenker seg litt om og sier så: — Ved siden av den

store handlingsplanen ble det vedtatt en kortere prinsippklæring. Den inneholder også meget godt, men der fikk man altså inn en fordømmelse av «sionismen», på linje med rasisme og apartheid. Det lyktes ikke å få denne fordømmelsen fjernet, så Norge stemte ikke for prinsippklæringen. Vi stemte heller ikke imot, men avstod fra å stemme. Det samme gjorde Danmark og de andre landene i EF, men Sverige stemte for.

Det var politisering, sier hun bestemt. Det var en konferanse der kvinnene var i flertall, sikkert den første FN-konferanse der det har vært tilfelle. Men — for en gangs skyld stod det *m e n n* bak. Alle FN-konferanser holdes jo på regjeringsplan, så alle deltagerne var utsendinger fra sine lands regjeringer, og til en viss grad sine regjeringers gisler. Og hvem sitter i disse regjeringene? Det er menn, sterke menn, og de har ærlig talt temmelig liten sans for dette med kvinnesak. Det må generasjoner til før de kommer så langt at de går inn for det, annet enn i ord. De er velvillig innstilt, og når det skal arrangeres en slik konferanse, sender de gjerne kvinner dit. Men når man kommer til det som skal sies, så gir de sine direktiver, og da kommer dette med politiseringen inn. Det var mange dyktige kvinner på konferansen, men de var uten erfaring i forhandlinger og slikt arbeid. Men de menn som var med, de kunne spillet — og de brukte det for å nå sine mål.

Det som vil bli stående, er handlingsplanen. Dessuten har man erkjent at kvinnenes situasjon er et verdensomspennende problem, og man har iallfall kommet i gang.

— Hva vil De si om Kirkens forhold til kvinnene? Er de også der nummer to, ansett som gode hjelpere, men heller ikke mer?

— Ja, det vil jeg uten betenkning si ja til. Men jeg vil ikke bare bebreide mennene, det er også kvinnenes skyld som har funnet seg i det. Vi har ikke vært aktive nok. Vi har gravet ned vårt pund.

Mer tenksomt fortsetter hun: Det er hele historien, hele tradisjonen,

hele opplæringen som har gjort at både menn og kvinner har fått denne holdningen. Jeg synes ikke det er så rart, for Kirken har jo vært styrt av menn helt fra starten av. Men jeg blir alltid ergerlig når man hevder at kristendommen er kvinnefiendtlig. Når vi ser på Kristus, Jesus og leser evangeliene, så kan iallfall jeg overhodet ikke se at han gjorde noen forskjell på menn og kvinner — en fantastisk moderne innstilling til kvinner! Tenk på hans forhold til Marta og Maria. Han regnet ikke med at menn forstod tingene bedre enn kvinner, men så snart han var borte, ble Kirken bygget opp av menn og ledet av menn, og det har kvinnene funnet seg i. Man må ta det inn over seg at Kirken på det planet ikke har fulgt sin Herre og Mester så godt den burde. Men det er jo det at Kirken består av mennesker. Den gjør så godt den kan, men feiler ustanselig. Og på dette området har alle kirker feilet, det mener iallfall jeg.

— Man har i år foreslått Moder Teresa av Calcutta til Nobels fredspris. Hva synes De om det?

— Det er utmerket. Fint om en kvinne kunne få fredsprisen, og Moder Teresa er jo et fantastisk menneske. Hun var forøvrig på kvinnekongressen i Mexico City, som Vatikanets utsending.

— En sluttbemerkning?

Anna Louise Beer trekker litt på det, men så kommer det:

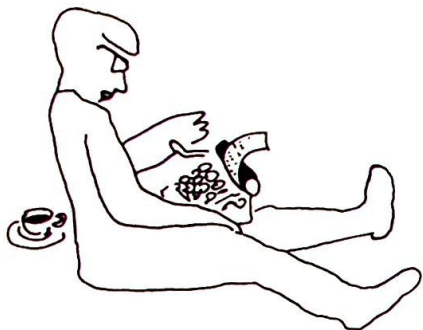
— Når det gjelder kvinnesak, hadde det vært fint om mennene kunne engasjere seg mer enn bare i ord.

Og kvinnene — de må ta saken i sin egen hånd, og de må slutte med den misforståtte beskjedenheten. Kristne kvinner er så altfor ofte «dumfromme» med altfor stor sans for å være underdanig. Det er ikke riktig, for da kommer mannen til å dominere. Og det er ikke kristelig at noen dominerer andre.

— Hva med kvinnelige prester?

Svaret kommer uten nølen og med ettertrykk: — Ja, jeg synes vi skulle ha kvinnelige prester, og det har jeg synes i mange år.

Uken som gikk

VARMEGRADER

Dere husker kanskje historien om den korteste prekenen? Den skal ha forekommet i London for en del år siden, en glovarm sommersøndag. Presten gikk frem og sa følgende: Kjære troende. Det er forferdelig varmt idag. Det er bare et sted som er varmere. Pass på at dere ikke kommer dit. Amen.

*

Det var nok en litt uforsiktig preken. Men den var god. Forsiktighet er ofte en plage, tro meg. Fordi min klasseforstander på Gamlebyen folkeskole engang i begynnelsen av tredveårene hamret inn noen samfunnsnyttige slagord i mitt hode om brannfare og landskade, har jeg i årenes løp utviklet en form for forsiktighet på dette området som er plagsom — blant annet for andre i familien.

Jeg tror det egentlig kan føres tilbake til denne læreren. Selv om jeg hadde fått noen ideer om redslene med hjemmefra. Lo jeg når jeg krøp opp i sengen, sa min bestemor alltid: Den som ler om kvelden får oppleve ildebrann om natten. Men det ble mer system i det da læreren dukket opp i mitt liv.

Han skrev sine slagord på tavlen med rød og blått kritt for å vise at advarselen gjaldt alle politiske retninger. Han brukte blått for lille Rudolf Pedersen hvis far var i Garden, og han brukte rødt for de syvogtyve andre hvis fedre var arbeidsløse.

*

Nå, i skrivende stund er det nesten 40 grader i solveggen utenfor, og jeg må også være kort. Det jeg vil si er bare dette: Alt tyder på at en energisk lærer hjernevasket en guttunge så gutten som voksen ble overforsiktig med kokeplater, stråleovner, ildsfarlig lim og gnister i en peis.

Brannskade ble landsskade. Og røk i oppgangen og et nedbrent klubbhus på fotballbanen og skrik. Det skremte meg voldsomt. Vel, årene går, læreren må være død for lenge siden, folk lærer andre slagord. Men jeg er fortsatt forsiktig med varme. Ikke av teologiske grunner, men fordi jeg har gått på den folkeskolen.

*

Forleden mistet jeg en ubrent fyrstikk på gulvteppet hjemme. Sekundet etter lå jeg på alle fire og krabbet rundt i stuen for å finne den røde svoveldjevelen.

Yngstemann spurte hvorfor jeg gjorde det.

— Det kan bli brann, sa jeg og stirret morskt opp på ham.

— Ikke av en ubrent fyrstikk.

— Det kan bli selvantennelse.

— Nææ, det er ikke mulig.

— Joda, gutt. Hvis du går fort frem og tilbake og tramper på svovelhodet blir det glohett og . . .

Han holdt på med noe annet alt, hørte ikke efter.

— Brannskade er landsskade, mumlet jeg spakt og krabbet videre. Han kunne jo ikke vite at hans far engang hadde blitt hjernevasket.

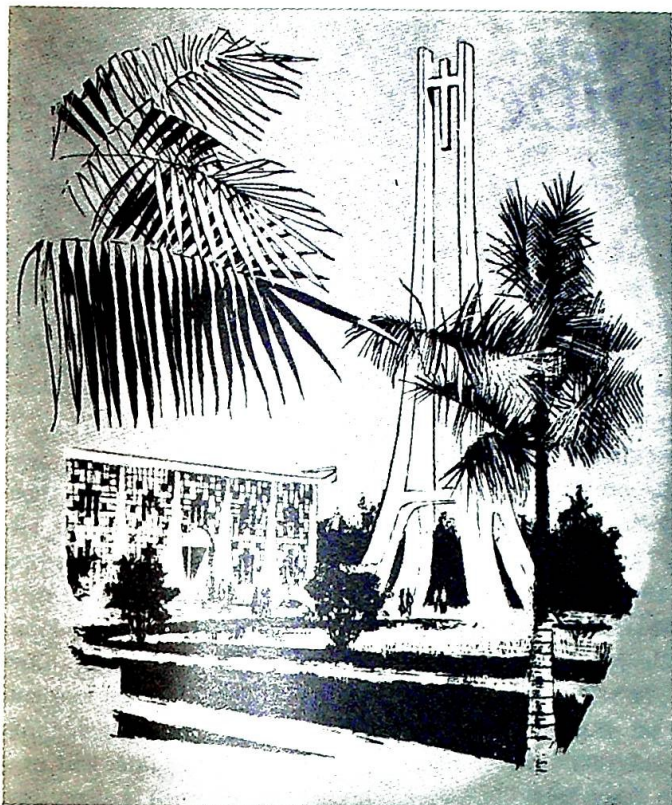
*

Men unnskyld et slikt sidesprang. Det var som sagt meget varmt.

Jeg har et alvorlig klipp liggende ved siden av skrivemaskinen: Willem Wuyts artikkel «Ikke med hvite briller» fra danskenes Katolsk Orientering. La oss tenke på det han sier et øyeblikk:

Pater Josef Neuner S.J. fra Poona i India var blandt de rådgivere, der bistod ved formuleringen af koncilets dekret «om Kirkens Missionsvirksomhed». Disse fagfolk kendte problemerne og havde et åbent øje for den berettigede klage over, at missionens indsats ofte havde været for nært knyttet til eller økonomisk afhængig af den koloniserende stats egne kulturpolitiske interesser. Næsten alle vegne i den tredje verden, især i Afrika, har kirken betalt dyrt (og blodigt) for, at befrielsesbevægelser har blandet den hvide mands stat og den hvide mands kirke sammen og præsenteret dem en fælles regning. Vi må prøve at forstå denne reaktion. De europæiske lande havde påtvunget dem en europæisk kultur: spansk, portugisisk, engelsk, fransk, hollandsk. Kolonistaten blev bygget op efter den hvide mands ideer. Det var en forberedelse for voldtægt, en tvangsindlæggelse til en «overlegen» civilisation, som kun et fåtal i overklassen har kunnet leve op til, mens de store folkemængder forble andenrangsborgere i deres eget land.

Kirken indrømmer i dag, at også missionen alt for ofte har overset dette problem: Man bragte disse folk en europæisk katolicisme, præget af europæiske skikker og normer, som tvang de indfødte bort fra deres egne

udtryksformer i kunst og festligt samvær. Kun i de bedste missionslande nåede kirken at blive inspireret af landet selv — de fleste steder virkede den som import, gotiske kirker inklusive. Landets egen kunst, tit købt for glasperler, står nu i europæiske nationalmuseer.

Som om dette formynderi på levende europæiske sprog ikke var fremmedgørende nok, kom så den katolske mission med sin liturgi på dødt latin. Under koncilet så missionseksperter med vilje ud over Europas grænser og smag. Det var netop respekten for andre kulturers egenart, der gav det afgørende stød til ikke blot at genindføre modersmålene i liturgien, men til også at give andre end europæiske kulturer frihed til at skabe deres egen, katolske liturgi, fri for den hvide mands mistroiske bedreviden og indblanding. Det er i denne store sammenhæng, hele den liturgiske fornyelse skal ses, og ikke gennem snævre «hvide» briller. Det er nok karakteristisk, at de røster, der kræver latinen tilbage på førstepladsen — ikke som et alternativ, men som «den bedste og smukkeste og værdigste form for liturgi» — især høres i Nordeuropa og Nordamerika. Er det mon igen den hvide mands overlegenhed, der beklager, at alverden ikke længer synger gregoriansk, men at kirken nu bliver afrikansk i Afrika, indiansk blandt indianere og asiatisk i Asien?

Det mest brugte argument, at latin gav kirken dens enhedspræg hele verden over, har altid været skævt. Netop latinen gjorde verdenskirken til en europæisk kirke og understregede tydeligt, at den var importeret udefra og havde glemt at kristne andre kulturer med respekten for disse kulturer i behold. I stedet for at lovsynge Herren enstemmigt, «una voce», sang man på ét sprog, «una lingua» — den europæiske middelalderes fællessprog.

I øvrigt har mange romersk-katolske katolikker al-

drig vidst, at de græsk-katolske og de mange andre katolske kirker, der har enhed med Rom uden at være romersk-katolske, alle havde deres egen liturgi på deres eget sprog: den koptiske kirke, den syriske, den maronitiske, den malabariske og flere. Netop under det 2. Vatikankoncil begyndte hver mødedag med en messe efter en af disse ikke-romerske riter, og oplevelsen af denne katolske rigdom var medvirkende til at få gjort noget forfriskende ved den storknede latinske liturgi fra 1570.

Tiden er inde til at lade den katolske kirke være afrikansk-katolsk i Afrika og asiatisk-katolsk i Asien. Og dansk-katolsk i Danmark. Har mon den hvide mand i Nordeuropa og Nordamerika ikke vigtigere kirkelige opgaver at løse end at lege «nostalgisk samfund?»

Det er godt sagt og rigtig tænkt.

Hadde det ikke været så varmt, så skulle jeg skrevet noe lignende selv.

Per Bang

SOMMER — OG EN SVAK LUKT AV SVOVEL (Possilippo)

Av ROLF JACOBSEN

— samlingen «Headlines»

Svalene syr med mørke
tråder den nye sommeren fast til skyene.
Hvepsene er fløyet etter mere bensin og olje.
Sommerfuglene leter etter en sol-
stråle som kan spille gitar.
Månen er falt ned i havet.
Brunsvidd tre vokser opp av vulkanen — en palme
Paradiset er brent men vi har lånt noen somre
med hveps og
rustrøde sommerfugler i øyet.

ST. OLAV

KATOLSK

TIDSSKRIFT

HVER 14. DAG

KR. 50,— PR. ÅR

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER		Stille messe	Høy-messe
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> Akersveien 5 tlf. 20 72 26 - 20 72 44	lörd.:	19.00	—
	sønd.:	9.30	11.00
		19.00	—
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83		8.35	11.00
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neuberggaten 15, tlf. 55 07 71		9.00	11.00
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21		18.30	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355		9.00	—
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 212587		11.00	9.30
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , Tyholmen, tlf. 22 209		8.00	10.45
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , Christiesgt. 16, tlf. 21 54 10		9.00	11.00
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappelensgt. 1, tlf. 83 20 19		19.00	—
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongensgt. 9, tlf. 11 438		8.30	10.30
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168		9.00	11.00
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvgt. 113, tlf. 23 751		8.00	10.45
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haralds gt. 21, tlf. 23 195		8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresias kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 22 381		9.00	11.00
KRISTIANSAND S: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 255			11.00
LILLEHAMMER, <i>Mariakirken</i> , lörd.: Weidemannsgate 3 A, tlf. 52 550	sønd.:	18.00	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnus kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85		9.00	11.15
MOSS: <i>St. Mikals kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 41 038		—	—
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverresgt. 26, tlf. 50 793		8.30	11.00
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35		8.30	10.45
Eikeli kirke		19.00	9.30
STAVANGER: <i>St. Svithuns kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534		8.30	10.45
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949		9.30	—
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> , Prinsensgt. 2a2 Biskopen og prestegården, tlf. 21 214		8.45	11.00
<i>St. Elisabeth hospital</i> , IIa, tlf. 21 670		19.00	—
KRISTIANSUND N: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779		6.15	—
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke og</i> <i>St. Eysteins sykehjem</i> , Jernbanegt. 29		8.00	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467		11.00	—
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 37 558		8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94 Biskopen og prestegården, tlf. 3604		19.30	11.00
<i>St. Elisabethsøstrene</i> , Mellomvn. 47, tlf. 81 487		8.00	—
BODØ: <i>St. Eysteins kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 81 783		8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikal kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 11 447 (I. VII—31. VIII St. Elisabeth Institutt, tlf. 11 392)		19.00	11.00
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 61 501		8.00	10.30
NARVIK: <i>Den svenske sjomannskirke</i> , Prestebolig: Einervegen 7. Tlf. 41 634		11.00	—
SELFORS: <i>Vår Frelsers kirke</i> , Skipper Nilsensgt. 21, tlf. 52 072		11.00	—

Bibelsk

„grøsser”

Pater Arno i fransiskaner-klosteret på Enerhaugen i Oslo hadde for et par søndager siden denne preken om en «spøkelseshistorie» i Evangeliet:

Dagens evangelium minner oss nærmest om det man kaller for en grøsser. Vi leser at disiplene blir redselsslagne fordi de tror at de ser et gjenferd, en som går på vannet. Det viser seg at gjenferdet ikke er noen annen enn Jesus selv.

Det virker kanskje noe banalt, men vi kan godt bruke denne — for å si det noe uærbødig — «lille spøkelseshistorie» til en kort betraktning.

Mennesker ser ikke så rent sjelden spøkelser. Det er ingen fare ved det så lenge disse spøkelser bare skaper litt spenning — om enn spenningen noen ganger kan bli vél uhyggelig.

Men når spøkelsene virker slik at man føler seg truet, blir saken langt mer alvorlig.

*

I denne forbindelse kan vi gjerne peke på all den uro som verden oppviser idag og som skaper mye angst blant menneskene. Samfunnsforskerne opererer med skremmende prognoser for fremtiden som utallige føler seg truet av.

Mange foreldre ser med stor bekymring på barnas utvikling.

Religiøst engasjerte mennesker føler seg sterkt foruroliget av det som rører seg i kirkesamfunnene.

Overalt sporer man usikkerhet, uro og angst.

Nå ville det selvsagt være utilbørlig å sammenligne hele dette angst- og uropregede bilde av dagens situasjon med en banal spøkelseshistorie. Uroen er stor og frykten for fremtiden er langt fra uberettiget. Ikke destomindre gjelder det mer enn noensinne at vi ikke mister fatningen, for det er ikke helt utelukket at vi noen ganger ser spøkelser.

*

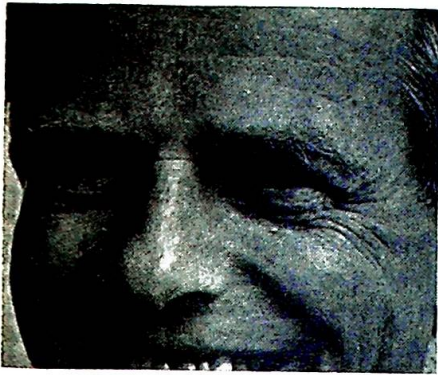
La oss ikke glemme dette. Ikke alt som i første omgang virker foruroligende og skremmende betyr selve undergangen for oss.

Det hører ikke til sjeldenhetene i historien at et ved første inntrykk høyst foruroligende fenomen, senere viser seg å være det nødvendige botemiddel for å avklare hele situasjonen til nye og bedre forhold.

Lutningsprosesser fullføres sjelden smertefritt, men fremkaller som regel positive resultater.

Som troende mennesker må vi huske på dette og vi gjør godt ved å besinne oss noe på dette angstkomplekset som så mange er preget av i dag.

Det er ikke til å nekte at det også innenfor kretsene av de alvorlig troende, finnes mange, altfor mange motløse, deprimerede mennesker som lever i en stadig angst for fremtiden.

Dette er ikke slik å forstå at man som kristen ikke på noen måte kan bli skremt og bekymret når vi ser på utviklingen i dag. Men spørsmålet er: møter vi situasjonen med tilstrekkelig kristen sindighet?

Når vi gjerne taler om Gud og Guds forsyn, når vi stadig bruker ord som tro og håp, så må dette også ha en virkelig betydning for oss slik at vi tar utfordringen — som ligger i dagens situasjon — med minst like stor tillit og pågangsmot som ikke-troende.

*

Det er forresten eiendommelig å se hvordan Jesus selv i evangeliet neppe viser seg foruroliget når hans disipler og tilhørere føler seg sterkt grepet

av angst, uro og forferdelse.

Vi hører det i den bekymringsfrie tone han bruker når han taler om de materielle bekymringer som hører hverdagen til. Vi ser det i den respektfulle måte han møter visse mistenkelige personer på, mennesker som forlengst er blitt avskrevet og utstøtt av sitt miljø. Vi kjenner det igjen i den nøkterne tone han bruker når han vurderer gamle skikker og tradisjoner som av de fleste blir betraktet som hellige kuer som ingen skal røre ved.

Og nå må vi ikke komme med om og men og begynne å skjelne mellom Jesus og oss. Det er nettopp her han gir oss et lysende eksempel.

Vi må som kristne spørre oss alvorlig om vi ikke har en misjon i vår tid nettopp ved å vise en sindig holdning i all den uro vi er omgitt av.

La oss endelig ikke være for ivrige etter å oppdage urovekkelige fenomener, la oss heller opparbeide en sterk tro på og en urokkelig tillit til Guds forsyn og Guds Ånd.

La oss ved hjelp av denne Guds Ånd besinne oss på de grunnleggende sannheter og verdier, så vi ved all bekymring

og angst vet å skjelne mellom det vesentlige og det uvesentlige og slipper mest mulig å se gjenferd eller spøkelser.

MARIAFORENINGEN, OSLO

Onsdag 3/9: Møte som innledes med messe i St. Olavs kirke kl. 19. Deretter samvær i foreningslokalet, hvor formannen i NKN, Anna Louise Beer, kåserer om «Kvinneåret ute og hjemme».

Alle interesserte damer er velkomne.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Dominikus kirke	}	Oslo
Lunden kloster		
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Olavs kirke		
Bispegården	}	Arendal
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Franciskus Kirke	}	Arendal
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke	}	Bergen
Vår Frue Kirke		
Marias Minde		
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken	}	Drammen
St. Josephs Hosp.		
St. Torfinns Klinik, Hamar	}	Hammerfest
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikals Kirke		
St. Mikals prestegård	}	Hønefoss
St. Theresia Hosp.		
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke	}	Lillestrøm
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeths Hosp.	}	Tromsø
Vår Frue Kirke		
Bispegården		
St. Olavs Kirke,	}	Trondheim
Bispegården		
St. Olavs Kirke	}	Tønsberg
St. Olavs Prestegård		
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 66

Nå har vi fått inn:

«Min messebok», den nye messeboken for barn, en nydelig liten bok, og en god hjelp for alle foreldre.

Vi har også en fransk liten messebok for barn, «Vers le Seigneur», begge er illustrert.

Merton: Spiritual Direction & Meditation & What is Contemplation.

Igjen på lager:
Den Hollandske Katekismus for Voksne.

Teresa av Avila: Den inre borgen.

Fulkomlighetens väg.

Johannes av Korset: Själens dunkla natt.

Ord av ljus og kärlek.

Stinissen: Den inre börens väg.

Bikten, försoningens sakrament.

Glem ikke vårt utvalg i plater og religiøs kunst.

ST. OLAV BOKHANDEL A/S

Akersveien 5, Oslo 1, tlf. 20 72 48
9—16, lørdag 9—14

Kirken i dag

Av Karin Gullerud-Johansen O.P.

Dansk Gyldendal har i år utgitt en bok med tekster som skal gi et bilde av «Den katolske kirke etter 2. Vatikankoncil». Samlingen er redigert av to danske katolikker, Oluf Bohn og Niels Krogh Rasmussen, og kommer i serien «Tekster til livsanskuelse/religion».

Det er en kjensgjerning at det trenges opplysning om den katolske kirke slik den er i dag, og kanskje særlig her i Norden. Svært mange ikke-katolikker har fremdeles et bilde av Kirken som nærmest fortøner seg som en karikatur av det den en gang var. Den opplysning som gis i skolen, bærer preg av dette, og denne boken er først og fremst beregnet til bruk i høyere skoler og i studiesirkler. Katolikker vil også ha glede av et så pass hendig arbeidsredskap — og av en repetisjon.

Man kan ikke danne seg et bilde av dagens katolske kirke uten å kjenne det annet Vatikankonsil. De fleste tekster i boken er derfor utdrag av konsildokumentene, på dansk eller norsk, så lange utdrag at de gir et skikkelig begrep både om tankegang og uttrykksmåte.

Første del av boken handler om Kirkens indre forhold, dens forhold til andre kristne og til andre religioner, mens siste del inneholder tekster som belyser Kirkens forhold til verden.

Det har tydeligvis ligget forfatterne på hjerte å vise at det som skjedde under det annet Vatikankonsil på mange måter var blitt forberedt tidligere og ofte hadde lange røtter. Men de vil også understreke det ene-

stående nye og friske som brøt inn i Kirken i disse årene. En opplysende, forholdsvis kort innledning gir sammenhengen, mens et kort sitat, oftest fra en god gammeldags katekisme, i begynnelsen av hvert avsnitt, fremhever forskjellen.

Skjønt — forskjell? Den kommer iallfall ikke særlig frem i uttrykksmåten. Hverken konsiltekstene eller andre kirkelige dokumenter utmerker seg vanligvis ved å være særlig letteste, dessverre — selv om de er fra vår egen tid. Man må gjerne gjennom et temmelig hardt skall før man når inn til kjernen, og det er først da man finner det nye.

Forfatterne prøver ikke å skjule at det er uenighet i Kirken om en del spørsmål. Dette kommer lite frem i bokens første del, men får desto større plass senere der så brennbare emner som økonomi, politikk og seksualmoral behandles. Her tar det virkelig fyr, og debattinnleggene som siteres, er alt annet enn opphøyet akademiske.

Oluf Bohn og Niels Krogh Rasmussen sier i forordet at de selv ikke kan

dømme om sin objektivitet i valg av tekster. At utvalget er ufullstendig og nødvendigvis må være det, er de klar over og gir vink om utfyllende lesning i en ganske fyldig litteraturliste. Men det vesentligste synes å være kommet med, og boken gir avgjort et bilde av den katolske kirke i dag, et bilde man kjennes ved. Det er en kirke mellom fortid og fremtid som kommer til syne, en kirke på vandring, en kirke med til dels heftige meningsbrytninger. Forfatterne gir ordet til ulike retninger, men man merker likevel hvor deres sympati er.

Billedmaterialet, en del statistiske opplysninger, en plansje over Kirkens administrasjon, en ordliste og litteraturlisten øker bokens verdi.

Et lite spørsmål til slutt: Hvorfor være så sparsommelig at man forkorter Johannes XXIII til Johs. 23.?

Oluf Bohn, Niels Krogh Rasmussen:
DEN KATOLSKE KIRKE
EFTER 2. VATIKANKONCIL
Dansk Gyldendal 1975.

NORGES KATOLSKE KVINNEFORBUND har seminar på Mariaholm fra fredag 26. september til søndag aften. Døgnpris kr. 65,—.

Alle kvinner er hjertelig velkomne. Program og påmeldingsskjema kan avhentes i samtlige katolske kvinneforeninger etter 1. september.

Hilsen Arbeidsstyret
Haldis Bagge, formann.

DEN NORDISKE VALFART TIL LOURDES

23. til 30. august 1975

8 dages flyreise med full pension.

Pris: Kastrup/Lourdes tur-retur, hotell «Madonna»
d.kr. 1650.—
Særpris for syge og handicappede på «Accueil N-D»
d.kr. 1175.—

Valfartsprest: Pater G. GOMMANS C.M.
Læge, sygeplejersker, samaritter medfølger.
Program og tilmeldelser: VALFARTSKOMITEEN
Barsehøj 25, DK 2900 Hellerup

Ny katolsk bønnebok

ST. OLAV FORLAG

utgir i august en liten katolsk bønnebok ved Pater Aelred Squire O.P. I alt er det en 17—18 gamle katolske, og vidt utbredte bønner som er samlet, bl. a. Fader vår, Ave Maria, Salve Regina, Rosenkransen, Anima Christi og Bønn til Den hellige ånd.

Boken utmerker seg ved at pater Squire har skrevet en liten innledning med historikk og bakgrunn for hver enkelt bønn. Der den latinske tekst representerer den opprinnelige versjon, er denne gjengitt ved siden av den norske oversettelse.

Boken gjør ikke krav på å dekke alle behov, eller å skulle erstatte den bønneboken man allerede har, den er ment som et enkelt hjelpemiddel til bønn. Den har også et praktisk sikte, med forslag til morgen- og aftenbønner. Ved at noen av de vanligste katolske bønner her er presentert, skulle boken også kunne gi et bilde av hva slags bønn og liturgi det er som gir katolikkers åndelige liv dets særpreget.

Helt bakerst i boken er det trykt en oversikt over messens struktur, slik at en lettere kan følge med i de offisielle tekstene som foreligger andre steder. Dessuten er det en litteraturliste for dem som ønsker å fordype seg i videre lesning om bønnens bakgrunn og historie.

«En liten katolsk bønnebok» er trykt på Lunden kloster i to farver og er illustrert med reproduksjoner av gamle tresnitt. Den heftede utgaven vil koste ca. 12 kroner. Senere vil det også foreligge noen innbundne eksemplarer. Boken forhandles gjennom St. Olav Bokhandel.

OSLO

E. Sunde & Co. Rørleggerbedrift A/s

VARME- SANITÆR OG SPRINKLERANLEGG
Ulvenveien 89, Økern, Oslo 5. Tlf. 67 77 83

THRONSEN & CO.
BOKTRYKKERI

Bernh. Getzgt. 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

T. S. JACOBSEN
BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Privat 55 77 87 - 69 43 72
Tlf. 20 79 06 - 20 79 05

Spesialforretningen i
RUSTFRIE STÅLARTIKLER
KNUT JUUL CHRISTIANSEN
Stortings pl. 7 — Oslo 1

Telefon
(02) 33 36 24 Telegr.adr.:
33 55 25 Rustfriknut

MALERMESTER
Otto Foerster
utfører allslags maler- og tapetserarbeider
Tlf. 21 69 06

Allslags snekkerarbeid utføres
REIDAR MYRVOLD & SØN

Gladsvel 23, Grefsen
Tlf. 21 18 32

DRAMMEN

H. KOLDERUP
N. Storgt. 12 - Bragemes
Tlf. 83 13 62 - 83 36 48

Gå til fagmannen
når det gjelder møbler

GUSTAV BØHM & SØN A/S

Bakeri og Konditori

Drammen

Drammens malerforretning

Inneh. Asbjørn Gundersen
Tlf. 83 19 16 - 83 33 32

GUSTAV THIELEMANN

Pølse- og hermetikkfabrikk

Tlf. 83 41 84 - DRAMMEN

Til katolikker i Asker og Bærum

DETTE NUMMERET AV BISPEDØMMETS
BLAD «ST. OLAV» SENDES SOM FRI-EKSEM-
PLAR TIL MANGE SOM IKKE LESER ELLER
KJENNER OSS.

VIL DERE SE OSS IGJEN OM FJORTEN DA-
GER, SÅ SKRIV NAVN OG ADRESSE HER
OG BLI ABONNENTER:

Riv ut siden og send den til «Bladet St. Olav, Akers-
veien 5, Oslo 1.»

Neste
nummer
av St. Olav
kommer
6. september

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Medredaktør: Karin Gullerud-Johansen O.P.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 95 18.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom
postkontorene). Kr. 50 pr. år.
Kr. 25 pr. ½ år. Utlandet kr. 60.

Annonser: 10 dager før utg.dagen.
24 nr. årlig. - Postgiro 204 648.